

Життя продовжується...

Ніколи не думала, що в 53 роки я опинюсь в чужому місті, орендованій квартирі, нарізно зі своєю родиною. Війна кардинально змінила все моє життя. Та, на жаль, тільки тепер я зрозуміла, як мало людині потрібно для щастя.

Все почалось у червні 2014 року, коли в місті Дебальцевому з'явилися озброєні незнайомі люди, вони перевіряли машини, будували блок-пости.

Я, мабуть, і не усвідомлювала, що трапилось.

З червня 2014 року по березень 2015 року у місті проходили активні бойові дії. Під час проведення АТО працівниками виконкому Дебальцівської міської ради надавалась допомога населенню. Ми видавали гуманітарні набори, фіксували руйнування будинків, організовували вивезення мешканців та дітей з міста.

Перед очима і досі стоїть та страшна картина 19 лютого 2015 року: я йду центральною вулицею Леніна, всі шибки в будинках розбиті, під ногами асфальт у склі, штори теліпаються з вікон. Є будівлі зовсім розтрощені, вигорілі дотла. Як і моя душа, місто виснажене, розтерзане, згвалтоване. Тут мені стало незатишно. Я почала задихатись... Єдина думка, внутрішнє почуття – бігти звідси.

Місто, де я народилась, закінчила школу, вийшла заміж, виховала дочку, багато років працювала, фактично зруйновано.

У березні 2015 року я зрозуміла, що мені необхідно приймати рішення, як далі жити. Будівля виконкому зруйнована, всі працівники виїхали. Я зателефонувала директору державного архіву Донецької області Буценко Надії Дмитрівни з надією працевлаштуватися. Державний архів на цей час вже перемістився до міста Костянтинівки. Дякувати Богу, Надії Дмитрівни, мене прийнято на роботу! Я можу продовжувати займатися справою, яка мені до душі. З цього часу почалось моє нове життя.

Раніше я працювала начальником архівного відділу Дебальцівської міської ради, наразі мене призначено архівістом I категорії відділу організації та координації архівної справи державного архіву Донецької області.

За розподілом архівних установ області я була призначена куратором архівного відділу Костянтинівської райдержадміністрації. Свою роботу я розпочала зі знайомства з установами – джерелами комплектування Національного архівного фонду архівного відділу та проведення моніторингу роботи архівного відділу. За його результатами з'ясовано, що тільки в 3-х установах зони комплектування архівного відділу упорядковані документи по встановлений строк. Усі працівники, відповідальні за архівну справу та діловодство установ зони комплектування Костянтинівського району, виявили готовність до співробітництва, охоче йшли на контакт.

У зв'язку з незначним періодом роботи та через недостатній досвід начальник архівного відділу Костянтинівської райдержадміністрації потребувала методичної,

практичної допомоги. Планування, звітність, облік документів, перевірка фондів, приймання документів до архівного відділу, виконання запитів, контрольних завдань – це далеко не повний перелік завдань, які довелося вирішувати.

Керівництвом державного архіву Донецької області було прийнято рішення у жовтні 2016 року провести виїзне засідання експертно-перевірної комісії (ЕПК) з наданням методичної допомоги працівникам ділових, експертних та архівних служб у зоні комплектування архівного відділу Костянтинівської райдержадміністрації. Я вважала це рішення передчасним, але час показав, що тільки завдяки проведенню виїзного засідання ЕПК «мій архів» (так я його називала) досяг прогресу у важливому напрямку архівної справи зі збереження та упорядкування документів. Робота закипіла. Головою Костянтинівської райдержадміністрації підготовлено розпорядження щодо затвердження графіку упорядкування документів сільських рад. З метою підготовки виїзного засідання ЕПК начальником архівного відділу спільно з працівниками державного архіву протягом 2016 року проведено 9 семінарів для осіб, відповідальних за архівну справу.

Вдруге мені пощастило в тому, що серед переміщених працівників державного архіву області була і Людмила Іванівна Широбокова, яка багато допомагала мені як начальнику архівного відділу Дебальцівської міської ради, і тепер ніколи не відмовляє у професійній пораді. Так, Людмила Іванівна як голова ЕПК підказала мені пошукати нових цікавих форм роботи з «моїм архівом» при підготовці до виїзного ЕПК. Після аналізу описів сільських рад, які надані на розгляд ЕПК, я визначила, що більшість сільських рад щорічно проводять свято «День села», тому доцільно оформити виставку фотодокументів цього свята. В цьому мені допоміг секретар однієї з сільських рад, людина енергійна, працелюбна, патріот свого краю. Протягом тривалого часу він організовував та фотографував свята свого села. Ці знімки стали основою для створення цікавого відеоальбому «Організація дозвілля мешканців села». Фотовиставка та відеоальбом значно урізноманітнили цей захід.

Нічого в житті не відбувається просто так. Якщо я опинилася саме у місті Костянтинівці, мабуть, у цьому має бути сенс. Безумовно, місто для мене вже не чуже, тут я зустрічаю тільки чуйних, небайдужих людей. Я можу займатись справою, яка мені подобається у новому для мене колективі. Моє внутрішнє почуття каже, що ніколи не пізно змінюватися, я працюю над собою, і, можливо, змінивши себе, я зможу змінити інших.

Це і є моє маленьке щастя – свій потенціал, накопичений досвід, любов до архівної справи я можу передати людям, не байдужим до історії рідного краю, нашої нації. Все це – частина мого народу, яка живе в кожному з нас.